Ponedjeljak, 23.05.2011.g.

Još me nešto dirnulo u nedjelju za vrijeme mise. Izašao sam prije blagoslova kako bih mogao pred crkvom, sa "škrebljicom", pričekati izlazak vjernika. Naime, ovih dana mi vjernici dajemo priloge za organizaciju velikog događaja za našu župu, MLADE MISE NAŠEG DRAGOG fra ZL ATKA.

Izašao sam kroz sakristiju i obišao crkvu kako bih došao pred glavni ulaz. A vani, ispred pokrajnog ulaza u crkvu, stajala je jedna starija žena. Bila je okrenuta prema zatvorenim ulaznim vratima crkve, držala je sklopljene ruke i pozorno slušala misu. Preko razglasa se tijek mise tu čuo najbolje.

Prvo mi nije bilo ništa čudno, mislio sam da je crkva prepuna otraga pa se žena odlučila slušati misu vani. No, poslije sam si razmišljao da crkva i nije bila tako puna da i ona ne bi mogla biti unutra.

S druge strane, ako joj je bilo loše unutra, čudno je da tu stoji, 5-6 metara od zatvorenih vrata crkve, i sluša tijek mise. Onda je mogla sjesti na klupu koja je bila malo dalje.

Ne. Ta žena strpljivo je stajala u travi pred zatvorenim ulaznim vratima crkve, sklopljenih ruku i pažljivo slušala riječi koje su dolazile sa zvučnika.

Razmišljajući tako o njoj, "padne" mi napamet misao da se ta žena, radi tko zna kojih razloga, vjerojatno samo njoj znanih, OSJEĆA NE
DOSTOJNOM
STAJATI
U
CRKVI.
Ne znam zašto mi je to "došlo" u misli, nije moralo tako biti. A ako i nije bilo tako, ako je bilo i nešto
drugo,
VELIKA
JE NJEZINA
VJERA.
DA
STOJI
VANI,
NA
SUNCU,
PRED
ZATVORENIM
VRATIMA
CRKVE,
GDJE
SU
JE
S
CESTE MOGLI
SVI
VIDJETI,
I

STRPLJIVO
I
PAŽLJIVO
SLUŠA
BOŽJU
RIJEČ
I
SVE
ONO
ŠTO
SE DOGAĐALO
NA
MISI.

Pa sam se onda prisjetio sebe i silnih misa koje sam prostajao u hodniku kojim se ulazi u crkvu
JER
SAM
SE
OSJEĆAO
NEDOSTOJAN,
RADI
SVOJEG
GRJEŠNOG
ŽIVOTA,
DA
UĐEM
DUBLJE
U
CRKVU
A
KAMOLI
DA
SI
SJEDNEM
U
NEKU
KLUPU. TREBALO
JE
NEKOLIKO

GODINA
DOK
SAM
SE
OSJETIO
DOSTOJNO
DA
NAPRAVIM
POMAK
OD
10-TAK METARA
BLIŽE
OLTARU.
HTIO
SAM
BITI
MANJI
OD
MAKOVA
ZRNA
PRED
GOSPODINOM.
HTIO
SAM
BITI
TAMO
S
NJIM
ALI
NEVIDLJIV,
MALI,
NAJMANJI.
TOLIKO
ME
BILO
SRAM
MOJIH
GRIJEHA
I
DOTADAŠNJEG,
PA
I
TADAŠNJEG
ŽIVOTA.
A
IPAK

ME
NEŠTO
VUKLO
GOSPODINU,
DA
BUDEM
TAMO
S
NJIM.

NISAM SE PRIČEŠĆIVAO. NISAM ZNAO, NISAM OSJEĆAO DOSTOJNOST DA GOSPODI
NA SVAKI
PUT
PRIMIM
U
SEBE.

A ON ME ČEKAO I ČEKAO. I ZNAO JE ON DA ĆU JA DOĆI. ZNA ON MOJ PUT. ALI JE P
USTIO
MENE
DA
RASTEM
U
VJERI
DO
OVIH
PREKRASNIH
TRENUTAKA

KADA
GA
ŽELIM
SVAKODNEVNO
PRIMITI
U
SEBE.

Zato sam danas za vrijeme mise pogledao kip Gospodinov i zamolio Ga da se smiluje onoj ženi od jučer. I stavio sam na oltar za današnju misu NJEZINE GRIJEHE, DA JOJ SE SMILUJE. I P
ITAO
SAM
GA
ŠTO
JOŠ
MOGU
NAPRAVITI
ZA
TU
ŽENU.
NEKU
MOLITVU
ILI
NEŠTO.
I
NAKON
NEKOLIKO
TRENUTAKA
DOĐE
MI
U
MISLI
ODGOVOR: "DEVETNICA.
DEVETNICA
BOŽJEM

MILOSRĐU.
TO
IZMOLITI."
POGLEDAO SAM GOSPODINOV
KIP
I
OBEĆAO
DA
ĆU,
ČIM
IZMOLIM
DEVETNICU
BOŽJEM
MILOSRĐU
NA
NAKANU
ZA
KOJU
JU
SADA
MOLIM, IZMOLITI
I
JEDNU
DEVETNICU
ZA
SMILOVANJE
I
OPROST
GRIJEHA
ONE
ŽENE
KOJA
JE
JUČER
SLUŠALA
MISU
VANI
PRED
CRKVOM.

I da me sada netko upita pa kako ti to samo tako sve prihvatiš i misliš da je to u redu. Da su to gluposti. Moliti tamo za neku nepoznatu ženu devet dana da joj Gospodin oprosti grijehe. I da to Gospodin još od mene traži. Nekad bi mi to izgleda smiješno.

ALI DANAS, GOSPODIN ME NAUČIO PREPOZNAVATI NJEGOVE ZNAKOVE. I KADA ON ŽELI
DA
JA
BUDEM
NJEGOVO
ORUĐE
ZA
POMOĆ
DRUGIMA.

A SLUŽITI I POMAGATI DRUGIMA TAKO JE LIJEPO. POGOTOVO ONIMA KOJE NITI NE POZNAŠ.

S DRUGE STRANE, MOLITI ZA NEKOGA DEVETNICU BOŽJEM MILOSRĐU ZA OPROST N
JEGOVIH
GRIJEHA
NIKADA,
AMA
BAŠ
NIKADA,
NE
MOŽE
BITI
KRIVO.
BAŠ
NAPROTIV.
SVI
BI
MI
TREBALI
SVAKODNEVNO
IZMOLITI
KRUNICU
BOŽJEM
MILOSRĐU.
TO
JE
SAMO
NEKIH
7-8
MINUTA
MOLITVE.
A
KOLIKO
DUHOVNE
SNAGE
TA
MOLITVA
DAJE!

HVALA TI GOSPODINE ZA TVOJU KRUNICU I DEVETNICU BOŽJEG MILOSRĐA KOJE SI OBJAVIO SVETOJ FAUSTINI I TRAŽIO DA NAM IH ONA PRENESE. HVALA TI ZA MILOSTI KOJE DOBIVAMO KADA IH MOLIMO. DAJ NAM IH I DALJE!

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.